

[Sigsgaard.]

som debatten egentlig drejer sig om. Jeg vil gerne starte med at sige, at VS godt kan støtte det forslag, at regeringen skal lægge sine planer frem nu. Vi finder også, at det er klart urimeligt, at lønforhandlingerne skal føres så at sige i blinde. Men samtidig må vi nok sige, som det er blevet sagt tidligere her i dag, at socialdemokratiet kommer noget let om ved sagen. Man siger til regeringen: kom med jeres lovforslag. Det er helt legitimt at sige det til regeringen, og det er i og for sig også tilstrækkeligt, det vil jeg gerne erkende, for selvfølgelig er det regeringens pligt, ikke mindst da den har lovet det, at komme med forslag til den afløsende lovgivning. Men jeg vil nok alligevel sige, at det havde været bedre, mere spændende og mere givtigt, hvis socialdemokraterne var kommet her i dag og havde sagt: vi ønsker en lovgivning efter de og de retningslinjer; sådan og sådan mener vi, at man kan og bør gøre. Det havde været godt, hvis man havde kunnet stille et konkret lovforslag, så man også havde fået et alternativ til det udspil, som regeringen vel før eller siden må komme med. Jeg synes ikke, man har nogen forpligtelse til det, det vil jeg gerne understrege; men jeg peger bare på, at det nok ville have været en fordel for debatten her og uden for salen, hvis der havde ligget noget mere konkret på bordet. Enhver kan jo komme og sige: nu skal regeringen komme med sit forslag. Det er det, man har sagt i 21 mands udvalget, går jeg ud fra. Jeg har i hvert fald læst i avisen, at socialdemokraterne dér har sagt: kom med jeres forslag. Regeringen har gentagne gange svaret, at det vil den ikke. Det er den diskussion, vi skal have her i folketinget igen i dag. Socialdemokraterne siger endnu en gang, denne gang i et forslag til beslutning, til regeringen: kom med jeres forslag. Og regeringen svarer, som den har gjort hundrede gange før, og som vi har læst det i aviserne til hudløshed: det vil vi ikke. Det gentager sig her i dag, og hvad kommer der egentlig ud af det? Jeg ved ikke, om der kommer et dagsordensforslag i dag fra socialdemokraterne om, at nu skal vi altså have det forslag på bordet. Men hvis det dagsordensforslag kommer, så ved vi også, hvordan det går med det, så bliver det stemt ned af VKR, sådan som det altid går.

Derfor fristes man til at sige, at uden et selvstændigt forslag fra socialdemokraterne er debatten i dag en smule overflødig. Men det er ikke nemt at komme med forslag på det område. Også socialdemokraterne ved egentlig godt, at et prisstop ikke er så forfærdelig meget værd, og slet ikke det nuværende prisstop, som socialdemokratiet stemte for. Vi undlod at stemme, fordi vi erkendte, at det ikke ville blive tilstrækkeligt kontrolleret, at det ikke var tilstrækkelig meget værd. Monopoltilsynet er underbemandet, hvad jeg allerede har været inde på, og derfor er kontrollen med prisstoppet utilstrækkeligt. Monopoltilsynet vil også være underbemandet efter 1. marts. Kontrollen er altså for ringe. Gennem ændringer f. eks. af kvaliteten og kvantiteten kan prisstoppet nemt omgås. En lang række varer er undtaget fra stoppet; det gælder husleje, det gælder brændsel, det gælder importerede varer i det hele taget. Kort sagt er det prisstop, vi har i dag, hullet som en si.

Forbrugerrådet foreslog prisstoppet forbedret i sin tid. De pegede på bedre forbrugerkontrol, på forbud mod at fylde mindre i dåserne, mens stoppet gælder, og mange andre ting, men blev stort set afvist af ministeren. Det vil altså sige, at man heller ikke ville gøre stoppet bedre, end det på forhånd var tænkt, og det skyldes selvfølgelig, at stoppet efter regeringens opfattelse ikke behøvede nogen forbedringer, for dets opgave var at lægge pres på lønmodtagerne, så de gav slip på dyrtidsreguleringen. Man kom og sagde til lønmodtagerne: se her, hvilke voldsomme byrder vi nu har lagt på erhvervslivet: et prisstop. Så kan I godt forstå, lønmodtagere, at så må I også holde igen, så må I sælge jeres dyrtidsregulering. Det forstod de ikke helt, men tjenestemændene forstod det desværre delvis; de solgte en hel del af deres dyrtidsregulering, så prisstoppet har ikke været helt frit for at virke.

Virkingen på priserne står på ingen måde i forhold til den virkning, stoppet har skullet udøve og til dels har udøvet på lønforhandlingerne. Virkningerne på priserne er yderst beskedne, og i hvert fald når vi tænker ud over 1. marts, vil vi se, at det ikke har været meget værd, for så får vi de pristigninger, som måske er holdt tilbage.

Men selv med flere folk i monopoltilsynet og en bedre lovgivning er et prisstop meget